

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobců: **a) S. S., b) M. S.**, oba zastoupeni JUDr. Věrou Škvorovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Francouzská 4, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ing. arch. Z. O.**, zastoupený Mgr. et Mgr. Viktorem Fojtem, advokátem se sídlem Gogolova 228/8, Praha 1, v řízení o kasačních stížnostech žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. 10. 2014, č. j. 46 A 47/2012 - 127,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnosti **se zamítají.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 14. 10. 2014, č. j. 46 A 47/2012 - 127, byla zamítnuta žaloba, kterou se žalobci (dále jen „stěžovatelé“) domáhali zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 12. 6. 2012, č. j. 089160/2012/KUSK, jímž krajský úřad zamítl jejich odvolání a potvrdil usnesení Městského úřadu Benešov (dále jen „stavební úřad“) ze dne 8. 3. 2012, č. j. MUBN/17352/2012/VÝST, o přerušení řízení o odstranění stavby projektového ateliéru, elektrické přípojky a zpevněných ploch na pozemcích st. p. 20/2, p. č. 26/1, 27, 664/1 a 711 v k. ú. M. (dále jen „stavba“), jejímž vlastníkem je osoba zúčastněná na řízení. Současně se stěžovatelé podanou žalobou domáhali zrušení rozhodnutí krajského úřadu ze dne 23. 6. 2012, č. j. 090404/2012/KUSK, jímž krajský úřad zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 30. 4. 2012, č. j. MUBN/22470/2012/VÝST, o dodatečném povolení předmětné stavby.

Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2009, č. j. 8 As 31/2007 - 165, není možné v projednávané věci dospět k závěru, že neukončené společné územní a stavební řízení vytváří překážku litispendence pro řízení o dodatečném povolení stavby. Pro vznik překážky litispendence musí být naplněna nejen podmínka totožnosti účastníků a skutkového děje, ale také totožnosti předmětu řízení. V případě společného územního a stavebního řízení a řízení o dodatečném povolení stavby se obě řízení sice týkají téže stavby, ale v řízení o dodatečném povolení stavby se jedná o stavbu

již zcela či částečně provedenou, a tedy o odlišný předmět řízení. Krajský soud dále uvedl, že v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 6 As 23/2006 - 98, je pro rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby určující právní a skutkový stav v době jeho vydání. I pokud by došlo po podání návrhu na vydání rozhodnutí o umístění stavby ke změně územně plánovací dokumentace, je podkladem pro vydání územního rozhodnutí tato změněná územně plánovací dokumentace, nikoliv ta, která platila v době podání návrhu. Stavební úřad proto postupoval správně, když pro účely dodatečného povolení vycházel z aktualizovaného územního plánu a nikoliv z územního plánu platného v době zahájení společného územního a stavebního řízení. Nezákonnost rozhodnutí o povolení stavby podle krajského soudu nezakládá ani skutečnost, že se osoba zúčastněná na řízení podílela na změnách územního plánu. Stavební zákon explicitně vylučuje, aby zhotovitel územně plánovací dokumentace mohl věcně měnit využití určitého území. Navíc proti změnám územního plánu se mohli stěžovatelé bránit v řízení o zrušení opatření obecné povahy. Krajský soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, že stavební úřad dodatečně povolil stavbu v širším rozsahu, než byl uveden v žádosti osoby zúčastněné na řízení. Krajský soud sice uznal, že žádost o dodatečné povolení stavby nedopadala na inženýrské sítě a zpevněné plochy na dotčených pozemcích, nicméně podle jeho názoru lze úmysl osoby zúčastněné na řízení interpretovat z připojené projektové dokumentace. Krajský soud se také neztotožnil s názorem stěžovatelů, že v příslušných správních řízeních rozhodovala osoba podjatá. K tomu uvedl, že důvody pro vyloučení úředních osob nebyly dány, neboť nebylo možné dovodit relevantní poměr uvedených úředních osob k věci. Stěžovateli tvrzený nepřátelský poměr úředních osob vůči nim nelze vyvozovat z rozhodovací činnosti správního orgánu, resp. z toho, že jeho rozhodnutí bylo zrušeno nadřízeným správním orgánem nebo soudem.

Proti tomuto rozsudku podali stěžovatelé v zákonné lhůtě kasační stížnosti z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřují primárně v posouzení žalobní námitky o nemožnosti souběhu společného územního a stavebního řízení a řízení o dodatečném povolení stavby, aniž by bylo první z uvedených řízení pravomocně ukončeno. Dále poukázali na to, že společné územní a stavební řízení zahájené v roce 2008 bylo ve svém rozsahu širší, než řízení o odstranění stavby, resp. řízení o jejím dodatečném povolení. Krajský soud nesprávně vyhodnotil i to, že v době vydání původního územního rozhodnutí a stavebního povolení byla předmětná stavba v rozporu s tehdy platným územním plánem. Územní plán byl navíc posléze změněn, přičemž na této změně se podílela také osoba zúčastněná na řízení. Stěžovatelé vyjádřili nesouhlas i se závěrem krajského soudu, že správní orgány správně posoudily podmínky pro rozhodnutí o dodatečném povolení stavby ke dni jeho vydání a nikoliv ke dni vybudování předmětné stavby. Stěžovatelé dále uvedli, že ust. § 110 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb. ve znění v účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „stavební zákon“) vyžaduje, aby údaje o pozemcích, na nichž má být záměr realizován, resp. základní údaje o požadovaném záměru a jeho rozsahu, byly uvedeny v žádosti o dodatečné povolení stavby. Nelze tedy akceptovat, aby stavební úřad nad rámec obsahu žádosti činil závěry o rozsahu požadovaného záměru na základě vlastního vyhledávání v projektové dokumentaci. Stěžovatelé poukázali i na nesprávnost závěrů krajského soudu ve vztahu k podjatosti úřední osoby. Pro vyloučení úřední osoby nemusí být rozhodující, zda ve skutečnosti je či není podjatá, ale zda mohou o její nepodjatosti vzniknout důvodné pochybnosti, spočívající např. v opakovaném rozhodování poškozující vždy jen jednu stranu. Z uvedených důvodů stěžovatelé navrhli, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnili stěžovatelé v podané kasační stížnosti,

pokračování

a přitom neshledal vady uvedené v ust. § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle obsahu správního spisu vydal dne 25. 8. 2008 stavební úřad rozhodnutí č. j. MUBN/26016/2008, kterým schválil umístění stavby a současně povolil její provedení. Proti tomuto rozhodnutí podali stěžovatelé odvolání, na jehož základě krajský úřad rozhodnutím ze dne 3. 9. 2008, č. j. 130226/2008/KUSK, napadené rozhodnutí částečně změnil. Dne 26. 1. 2009 stavební úřad vydal osobě zúčastněné na řízení, která disponovala pravomocným územním rozhodnutím a stavebním povolením, kolaudační souhlas č. j. MUBN/4100/2009/VÝST. Následně byla žaloba podaná stěžovateli proti rozhodnutí ze dne 3. 9. 2008, č. j. 130226/2008/KUSK rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2009, č. j. 9 Ca 348/2008-51, zamítnuta. Tento rozsudek byl zrušen ke kasační stížnosti stěžovatelů rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2010, č. j. 9 As 70/2009 - 88 a městský soud poté rozsudkem ze dne 30. 8. 2010, sp. zn. 9 A 126/2010, zrušil rozhodnutí krajského úřadu ze dne 3. 9. 2008, č. j. 130226/2008/KUSK. Krajský úřad následně rozhodnutím ze dne 23. 3. 2011, č. j. 059244/2011/KUSK, zrušil rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 25. 8. 2008, č. j. MUBN/26016/2008, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dne 11. 11. 2011 zahájil stavební úřad na základě podnětu stěžovatelů řízení o odstranění stavby. Toto řízení bylo přerušeno rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 8. 3. 2012, č. j. MUBN/17352/2012/VÝST, z důvodu podání žádosti o dodatečné povolení stavby osobou zúčastněnou na řízení. Rozhodnutím ze dne 30. 4. 2012, č. j. MUBN/12826/2012/HR, stavební úřad stavbu dodatečně povolil. Stěžovatelé podali proti tomuto rozhodnutí odvolání, které krajský úřad rozhodnutím ze dne 23. 6. 2012, č. j. 090404/2012/KUSK, zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Následně stavební úřad vydal dne 14. 8. 2012 rozhodnutí č. j. MUBN/49472/2012/VÝST, jímž zastavil řízení o odstranění stavby. Také proti tomuto rozhodnutí podali stěžovatelé odvolání, o němž rozhodl krajský úřad napadeným rozhodnutím.

Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, protože by bylo předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudku vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle ust. § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, vyslovil, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze*

zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozzeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.“

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k názoru, že není nepřezkoumatelný. Z rozsudku je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Je z něj rovněž patrné, z jakých důvodů má krajský soud právní závěry vyslovené správním orgánem za správné a naopak, z jakých důvodů jsou žalobní námitky stěžovatele nedůvodné. Pokud stěžovatelé nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřovali v tom, že se krajský soud místo otázky souběhu pravomocně neskončeného společného územního a stavebního řízení zahájeného s řízením o dodatečném povolení stavby zabýval souběhem společného územního a stavebního řízení s řízením o odstranění stavby, nelze jim přisvědčit. V odůvodnění napadeného rozsudku (str. 7 a následující) se krajský soud explicitně zabýval otázkou souběhu společného územního a stavebního řízení s řízením o dodatečném povolení stavby, přičemž se řádně vypořádal s uplatněnými žalobními námitkami. Nejvyšší správní soud považuje argumentaci krajského soudu za srozumitelnou a dostatečnou. Nepřezkoumatelnost rozsudku nezpůsobuje ani to, že krajský soud v této části odůvodnění konstatoval, že stavební úřad v souladu se zákonem zahájil s osobou zúčastněnou na řízení o odstranění stavby. Toto konstatování odpovídá obsahu správního spisu. Stejně tak Nejvyšší správní soud neshledal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z důvodu použití povrchní a obecné argumentace. Krajský soud se poměrně podrobně vypořádal jak s otázkou překážky litispendence, tak ostatními žalobními námitkami, přičemž své závěry řádně odůvodnil.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkami týkajícími se nesprávného právního posouzení věci. Stěžovatelé předně namítali, že krajský soud nesprávně interpretoval ust. § 129 stavebního zákona, když dospěl k závěru, že jeho obsah lze použít nejen na stavby postavené bez stavebního povolení, ale také na stavby postavené v souladu se stavebním povolením, jež bylo následně zrušeno. Na projednávanou věc podle nich tato analogie aplikovaná být nemůže, jelikož společné územní a stavební řízení zahájené v roce 2008 bylo ve svém rozsahu širší, než řízení o dodatečném povolení stavby. Co se týče otázky analogického použití ust. § 129 stavebního zákona, Nejvyšší správní soud poukazuje na rozsudek ze dne 28. 1. 2009, č. j. 8 As 31/2007 - 165, publ. pod č. 2722/2012 Sb. NSS, v němž byl vyjádřen právní názor, že je-li stavba již zcela nebo zčásti realizována, je nutno postupovat analogicky podle ustanovení upravujících řízení o dodatečném povolení stavby, a tedy nahlížet na tuto stavbu de facto jako na realizovanou bez stavebního povolení od počátku. Na tuto ustálenou rozhodovací praxi reagoval rovněž zákonodárce v případě novelizace ust. § 129 stavebního zákona (zákon č. 350/2012 Sb.), který s účinností od 1. 1. 2013 explicitně uvádí, že dodatečné stavební povolení lze vydat rovněž v situacích, v nichž bylo řádné stavební povolení pravomocně zrušeno v přezkumném řízení nebo rozhodnutím soudu. Podle názoru Nejvyššího správního soudu samotná skutečnost, že původní stavební řízení (v dané věci společné územní a stavební řízení) nebylo pravomocně ukončeno, respektive že o záměru v něm projednávaném nebylo v rámci dodatečného stavebního povolení rozhodnuto v plném rozsahu, bez dalšího nezakládá nezákonnost rozhodnutí, jímž byla již realizovaná stavba dodatečně povolena. Byl-li v původním společném územním a stavebním řízení řešen širší záměr, než který byl následně předmětem řízení o dodatečném povolení stavby, je nutno o zbývajícím předmětu řízení rozhodnout, popřípadě řízení zastavit, je-li k tomu dán právně relevantní důvod. V opačném případě je stavební úřad nečinný (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2013, č. j. 1 Ans 11/2013 - 51). Tento stav však nijak nebrání tomu, aby o zbytku stavby, která již byla

pokračování

realizována, bylo rozhodnuto v řízení o dodatečném povolení stavby, neboť se jedná o odlišný předmět řízení, o němž již nelze v řádném stavebním řízení rozhodnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2011, č. j. 7 As 92/2011 - 93).

Nesprávného právního posouzení se krajský soud podle stěžovatele dále dopustil, když uvedl, že rozhodnutí o dodatečném povolení stavby má vycházet z aktuálního stavu územně plánovací dokumentace a nikoliv ze stavu platného v době zahájení původního společného územního a stavebního řízení. Podle ustálené judikatury správních soudů, např. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 6 As 23/2006 - 98, nebo rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 2. 2006, č. j. 30 Ca 24/2005-36, publ. pod č. 904/2006 Sb. NSS, je pro účely vydání rozhodnutí ve stavebním řízení rozhodující skutkový a právní stav (tedy i stav územně plánovací dokumentace) nikoliv ke dni podání žádosti, ale ke dni vydání rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v projednávané věci neshledal důvody pro odchýlení se od tohoto právního názoru. Stejně tak jsou nedůvodné stížní námitky, v nichž stěžovatelé poukazují na vady v procesu aktualizace územního plánu. Mají-li stěžovatelé výhrady nikoliv proti rozhodnutí, které z územního plánu vychází, nýbrž proti obsahu tohoto územního plánu, resp. procesu jeho přijímání, nelze tyto otázky řešit v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, nýbrž v řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části podle ust. § 101a a násl. s. ř. s.

Stěžovatelé brojili také proti závěru krajského soudu, že stavební úřad nepochybil, když na základě obsahu projektové dokumentace připojené k žádosti o dodatečné povolení stavby rozšířil rozsah tohoto dodatečného stavebního povolení nad rámec obsahu žádosti o inženýrské sítě a zpevněné plochy na citovaných pozemcích. Nejvyšší správní soud uznává, že žádost osoby zúčastněné na řízení o dodatečné povolení stavby je stručná, resp. užší než následné rozhodnutí stavebního úřadu, jímž byla povolena nejen stavba projektového ateliéru č. p. 22 na pozemcích st. p. 20/2 a p. č. 711 a 27 v k. ú. M., ale také inženýrské sítě na pozemcích p. č. 27, 664/1 a 711 a zpevněné plochy na pozemcích p. č. 711 v k. ú. M. Současně se však ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že tato skutečnost nepředstavuje vadu, která by byla důvodem pro zrušení napadeného správního rozhodnutí. Předně je třeba poukázat na historii daného případu a z toho plynoucí správnímu orgánu dostatečně známý skutkový stav věci. Dále je třeba uvést, že podle ust. § 110 odst. 1 stavebního zákona obsahuje žádost o stavební povolení základní údaje o požadovaném záměru a identifikační údaje o pozemcích a stavbách. K této žádosti je stavebník podle ust. § 110 odst. 2 písm. b) povinen připojit projektovou dokumentaci, která tak je obligatorní přílohou žádosti o stavební povolení, potažmo dodatečného stavebního povolení, jejímž úkolem je detailní specifikace záměru. V projektové dokumentaci přiložené k žádosti o dodatečné povolení stavby se opakovaně a explicitně hovoří o dodatečném povolení stavby „Projektový ateliér včetně inženýrských sítí a zpevněných ploch“. Takovému úmyslu svědčí i další listiny připojené k žádosti, např. stanoviska správních orgánů a jiných osob. Lze tedy možno dovodit, co bylo skutečným cílem žádosti. Nejeví se navíc ani logické, aby žadatel žádal o dodatečné povolení pouze k části stavby. Nejvyšší správní soud se v minulosti obdobně vyjádřil ke vztahu projektové dokumentace a výroku stavebního povolení, když dospěl k závěru, že stavební povolení se vztahuje i na části stavby výslovně nezmíněné ve výroku stavebního povolení, jestliže je záměr jejich vybudování zřejmý z projektové dokumentace, která byla podkladem pro povolení stavby (viz rozsudky ze dne 21. 11. 2007, č. j. 3 As 24/2007 - 114, a 24. 6. 2014, č. j. 7 As 130/2013 - 29). Nejvyšší správní soud se tedy ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že zrušení napadeného správního rozhodnutí pouze z tohoto namítaného důvodu by bylo přílišným formalismem.

Rovněž jako neopodstatněnou vyhodnotil Nejvyšší správní soud i stížní námitku ohledně podjatosti úředních osob. Výkladem ust. § 14 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších

předpisů, upravujícím vyloučení úřední osoby z projednávání a rozhodování věci se již Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval. Např. v rozsudku ze dne 26. 6. 2013, č. j. 1 Afs 7/2009 - 753, publ. pod č. 2906/2013 Sb. NSS, vyjádřil právní názor, že při posouzení, zda konkrétní úřední osoba je či není podjatá, je nutno aplikovat následující třífázový algoritmus: „*Nejprve je třeba zjistit, zda existuje relevantní poměr úřední osoby k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům. Relevantnost poměru lze přitom odvozovat z řady skutečností, ať už předem daných – např. příbuzenský či profesní vztah k účastníkům (jejich zástupcům), či vzniklých až v průběhu správního řízení – např. přátelský či nepřátelský poměr úřední osoby vyplývající ze způsobu vedení řízení, z komunikace s účastníky (jejich zástupci), z komunikace úřední osoby s médii nebo zapříčiněný protiprávním jednáním úřední osoby (převzetí úplatku apod.). Následně je třeba zhodnotit, zda z takového poměru vyplývá zájem úřední osoby na výsledku řízení. Do třetice je nutné posoudit, zda tento zájem má takový charakter, že lze pro něj pochybovat o nepodjatosti příslušné úřední osoby.*“ Teprve jsou-li plněny všechny tyto podmínky, je možno vyloučit úřední osobu z úkonů v konkrétním řízení, přičemž tyto podmínky se mohou vázat pouze na faktický a nikoliv hypotetický poměr úřední osoby k projednávané věci či účastníkům řízení. Nejvyšší správní soud se neztotožňuje se stěžovateli, že k vyloučení úřední osoby v daném případě postačovalo vydání nesprávného rozhodnutí. Vydá-li úřední osoba nezákonné rozhodnutí, slouží k nápravě tohoto stavu v prvé řadě opravné prostředky ve správním řízení, potažmo žaloba ve správním soudnictví. Nelze však tuto situaci řešit bez dalšího za použití institutu vyloučení úřední osoby, neboť ten se vztahuje pouze na případy, v nichž byl dán důvodný předpoklad jejího zájmu na výsledku řízení prokázáním relevantního poměru k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům na základě shora uvedených kritérií.

Z výše uvedených důvodů není kasační stížnost důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. zamítl. O kasační stížnosti bylo rozhodnuto bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatelé v řízení úspěch neměli a krajskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Výrok ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení se opírá o ust. § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil a z důvodů hodných zvláštního zřetele ji může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoba zúčastněná na řízení neplnila žádnou povinnost, kterou by jí soud uložil, přičemž nebyly shledány ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu